

کاربرد فن ارزیابی مشارکتی روستایی در برنامه
ریزی ارتقای سکونتگاههای غیر رسمی مبتنی بر رویکردهای
ارتقای کیفیت محیطی (مطالعه موردی: سکونتگاه اسلام
آباد، منطقه ۲ شهرداری تهران)
موسی پژوهان، دکترای برنامه ریزی شهری، دانشگاه تهران^۱
حمید فتحی، کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای،
دانشگاه شهید بهشتی^۲

چکیده

امروزه سکونتگاه های غیر رسمی به عنوان یک مساله و واقعیت شهری که فراروی مدیریت شهری و منطقه ای در کشورهای مختلف دنیا قرار گرفته، در شهرهای بزرگ و کوچک پذیرفته شده است. بر اساس تحریبات درس آموز گذشته و تحولات بسیار امروز، جستجوی راه حل های نوین و کارآمد به منظور کاربرد در ارتقای کیفیت این سکونتگاهها در راستای تبدیل آنها به بخش قابل زیست کالبد و جامعه شهری، به یکی از دغدغه های اصلی برنامه ریزان و مدیران شهری و نیز یکی از پلاتفرم های مهم تحقیقاتی و پژوهشی مبدل شده است. هدف اصلی این مقاله کاربرد فن ارزیابی مشارکتی روستایی در فرایند ارتقای کیفیت محیطی در سکونتگاه غیر رسمی اسلام آباد در منطقه ۲ شهرداری تهران است. روش تحقیق کیفی و نوع تحقیق کاربردی است. نتایج تحقیق نشان می دهد که فن ارزیابی مشارکتی روستایی در مورد سکونتگاه مورد مطالعه بطور مناسبی کاربرد داشته و از طریق این فن ضمن رسیدن به چشم انداز های مشترک در مورد وضعیت موجود، میزان انحراف های میان دیدگاه ساکنان با دیدگاههای رسمی برنامه ریزان و مسئولان شهری بخوبی نشان داده می شود.

واژگان کلیدی: سکونتگاه غیر رسمی، فن ارزیابی مشارکتی روستایی، ارتقای کیفیت محیطی، اسلام آباد، کلانشهر تهران

^۱. تلفن: ۰۹۱۲۵۲۳۶۶۳۲-۰۲۱-۸۸۴۹۷۰۴۲، رایانامه: Pajooohan82@gmail.com

^۲. تلفن: ۰۹۱۲۱۵۰۳۵۵۹، رایانامه: hamid.fathiii@gmail.com